

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ الْعَافِيَةَ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ

له ئين عومره وه - په زای خوايان لبيت - ده لیت: پیغمبر - صلی الله علیه وسلم - وازی له ووتی ئه م نزیانه نه ده هیتا له کاتی هاتنی به یانی وهاتنی ئیواره دا: «اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ الْعَافِيَةَ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ، اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ الْعَفْوَ وَالْعَافِيَةَ فِي دِينِي وَدُنْيَايَ وَأَهْلِي وَمَالِي، اللَّهُمَّ اسْتُرْ عَوْرَتِي - أَوْ: عَوْرَاتِي - وَأَمِنْ رَوْعَاتِي، اللَّهُمَّ احْفَظْنِي مِنْ بَيْنِ يَدَيْ، وَمِنْ خَلْفِي، وَعَنْ يَمِينِي، وَعَنْ شِمَالِي، وَمِنْ قَوْفِي، وَأَعُوذُ بِعَظَمَتِكَ أَنْ أُغْتَالَ مِنْ تَحْتِي»، واته: «خودايه داوای سه لامه ت بوون وعافيه ت لیده کم له دونيا وقيامه تدا، خودايه داوای لیوورده یی وسه لامه ت وعافيه ت لیده کم له ئاین ودونیا وخیزان ومالم، خودايه هه له وکه موکورتیه کانم بیوشه وترسه کانم پره وینه وه، وله پيشه وه وپشته وه وراست وچه پ وسهره وه بمپاریزه، وپه نا به گهره یی تو ده گرم له وهی که رو بجم به ناخی زه ویدا».

[سه حیج - راست] [(أبو داود والنسائي وابن ماجه وأحمد) بروایه تیان کردوه]

پیغمبر - صلی الله علیه وسلم - هرگیز وازی له م نزیانه نه ده هیتا له کاتی هاتنی ئیواره وبه یانیدا: (اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ الْعَافِيَةَ: خودايه داوای سه لامه ت بوون وعافيه ت لیده کم)؛ سه لامه ت بوون له نه خویشی وکاره سات وناپه حه تیه کانی دونیا، هه روه ها سه لامه ت بوون له شه هوت وئاره زوو وفیتنه کانی دونیا، (فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ: له دونیا وقيامه تدا)؛ له ئیستا وداها توودا. (اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ الْعَفْوَ: خودايه داوای لیوورده ییت لیده کم)؛ سپرینه وهی گونا هه کان ولینه پرسینه وه سه باره تیان، (وَالْعَافِيَةَ: و - داوای - سه لامه ت وعافيه ت لیده کم)؛ سه لامه ت بوون له هه موو عیب وکه موکورتیه ک، (فِي دِينِي: له ئاینه کم)؛ سه لامه ت بیت له شیرک ویدعه وتاوان، (وَدُنْيَايَ: ودونیا کم)؛ سه لامه ت بیت له شهر وکاره سات وئازاره کان، (وَأَهْلِي: وخیزانه کیه م)؛ هاوسه ره کم ومنداله کانم وخزمه کانم سه لامه ت بن، (وَمَالِي: وماله کم)؛ پاره وسامان وکاره کانم. (اللَّهُمَّ اسْتُرْ عَوْرَاتِي: خودايه هه له وکه موکورتیه کانم بیوشه)؛ وئه وه له وعیب وکه موکورتی وکه مته رخمیه نه ی له مندا هه ن وله گونا هه کانم خویش به، (وَأَمِنْ رَوْعَاتِي: وترسه کانم پره وینه وه)؛ له گه ل توفین ویمه کانم. (اللَّهُمَّ احْفَظْنِي: خودايه بمپاریزه)؛ وبه لا وئازاره کانم لی دوور بخه ره وه، (مِنْ بَيْنِ يَدَيْ، وَمِنْ خَلْفِي، وَعَنْ يَمِينِي، وَعَنْ شِمَالِي، وَمِنْ قَوْفِي: وله پيشه وه وپشته وه وراست وچه پ وسهره وه بمپاریزه)؛ داوا له خوی گهره ده کات بیاریزیت له هه موو ئاراسته کانه وه؛ چونکه به لا وکاره ساته کان له یه کیك له م ئاراستانه وه تووشی مروف دهن . (وَأَعُوذُ بِعَظَمَتِكَ أَنْ أُغْتَالَ مِنْ تَحْتِي: وپه نا به گهره یی تو ده گرم له وهی که رو بجم به ناخی زه ویدا)؛ ئه مپیش برتیه له گرتنی له نا کاو وتیا چوون له کاتی بی ئاگایدا؛ رو چوونه به ناخی زه ویدا.

<https://sunnah.global/hadeeth/ku/show/5485>